

Mutlu Olsam Yazar mıydım Sahi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Temmuz 2022

Hayallerdi tekbir getiren ve sessizliğin mucidi ve de müridi.

Suskun yıldızlar; suskun mehtap...

Rüzgâr ise hararetli güneş mahcup ve çok kırılğan az sonra kapatacak o kara bulut güneşin simasını.

İçimde ip atlayan sözcükler var ve çocukluğum gitmiyor zihnimden: hani çok mutlu bir çocuk olduğum.

Müptelasıyım madem sevginin ezelden ekstrem sevebilmenin de güncesini tutuyorum.

Duygular devingen.

Düşünceler doğurgan.

Ve devasa bir susku yüreğimi mimleyen.

Kayıtsız şartsız teslimiyetim Rabbime ve tebessümler ektiğim zeminden ayaklarım havalanıp uçmaya yelken açıyorum.

Biliyor musun: benim hiç uçurtmam olmadı çocukken daha doğrusu annemin kâğıttan yaptığı uçurtmalarım vardı benim ve de bir oda dolusu oyuncağım lakin sokağa çıkmam yasaktı ve tüm arkadaşlarımı okulda edindim ben.

Güneş yakıcı bu gün.

Günyüzü görmenin meali elbet sevgiyle diktiğim yamalarım ki yer açıyorum yeni yaralara ve dağlandıkça daha da çoğalacak cümlelerim.

Mutlu muyum ya da huzurlu?

Şüphesiz değilim.

Şüphesiz içimdeki sevgi iklimini de kimseye kaptırmıyorum ama yüreğim de hayallerim de defalarca kaçma uğradı.

Mutlu olsam yazar mıydım sahi?

Yazdığım için mutlu muyum peki?

Ne fark eder ki bu saatten sonra yeter ki O bilsin beni ve biliyor da.

Kararan gözlerim: bir avuç şeker atıyorum ağzıma.

Rengi solan çiçeklerim aslında tek çiçek benim aralıksız ayakta dikilen ve tüm karanlığa tüm dikenlere kafa tutan.

Kafamız uyuşmuyor işte birbirimizle yine de kalpten kalbe köprüler kuruyorum: elimde değil asla elimde değil ve yeltendiğim ne ise devamını getiriyor evren gel gör ki araya insanlar giriyor üstelik tanımam etmem hiç birini sonra köprüler imha ediliyor ve sil baştan.

İhbar etmeliyim duygularımı: önce Allah'a sonra size, gönül dostlarım...

Bakar mısınız tınısına cümlelerin hele ki Allah dostu da oldu mu gönül dostlarım.

Gönülsüz hiçbir şey yapılmıyor gerçi yaşamaya çok gönüllü değilim ama bana bahşedilmiş bu ömrü layığıyla yaşamak adına da çabalıyorum.

Sönen coşkum ansızın.

İçimdeki yangın büyüyor bir anda:

Kimi su döküyor söndürüyor; kimi benzin döküp beni ateşle cezalandırdığını sanıyor aslında canım yandığı için müteşekkirim onlara yoksa bu denli hızlı yol alıp koşar mıydım Rabbime?

Duvağı yırtık ölü çocuk gelinin. Bu da yetmezmiş gibi; çocuklar bir bir hatta üçer beşer ölüyor dünya denen devasa coğrafyada:

Kimi bombalara maruz kalıyor kimi açlıktan kimi bakımsızlıktan ölüyor kimi de anne babasının ihmal ettiği.

Çocuk bakmayı beceremeyen kimse ardı ardına çocuk dünya getiriyor ama vazifesini de tam anlamıyla ifa etmiyor çünkü çocuklar sevgiye ve korunmaya ve ilgiye muhtaç.

Sözcüklerimden kan sızıyor.

Suretimde saklı içimden okuduğum sureler.

İnancım tam ve git gide büyüyor da.

Acım da hüznüm de büyümeye devam ediyor.

Renkler sönüyor ışıklarla beraber.

İşyan gözlerim ve özlem yüklüyüm ama neyin özlemi bilmiyorum zaten yaşamının da bir anlamı yok böylesine kirletilmiş bir dünyada yine de insanlar pürü pak olduklarını söyleyip gözümün içine baka baka ihanet ediyorlar fitratlarına.

Kim doğru kim yanlış sahi?

Fark etmiyor benim için çünkü herkesi olduğu gibi görüp kabul ediyorum hem de kabul görmediğim bir dünyada.

Hızlı bir reverans ve komplimanlar yağdırıyorum hayata ve sözcüklere ve sessizliğimi severek ve yazarak bozuyorum tam teşekküllü duygulardan yola çıkıp da tebessüm ehli bir mucize sayesinde kaldığım yerden de devam ediyorum elbet sadece O'nun rızası ve varlığı sayesinde...